

Był sobie pan Małuszkiewicz
Najmądrzejszy na świecie chłopiec.
Wszystko już przyniósł i widział
Z wyjątkiem wieloryba.

Kan Małuszkiewicz był - tygi,
tygiuś jak ziarnko kawy,
A oprocz tego podróżnik,
A oprocz tego melowy.

Wtedy nie rozumiał się człowiek
Że ujrzał chciał wieloryba,
Bo nie miał już pracowniowej,
Mającą być na świecie chłopca.

Kan Małuszkiewicz wesoły,
Że on się podzielił ośmiociek,
Zrobił sobie z początku
Łódkę z kupałka orzechów.

A żeby miękko mu było,
Dno łódki wstawił puszek,
Poczek z jednej zapalniczki
Wystrugał cztery wiersze.

Zabrał worek z jedzeniem,
Nagłaz i wino beczkę,
Rower i różne narzędzia -
Wszystko na tę łódziczkę.

Gazetę, radio, aparat
Słuchów, naboje w skrzynkę,
Furę, ubrania, kieliszek -
Wszystko na tę łupinkę.

Bo wszystko było małe,
Techniczne, cyfrowe, elektroniczne,
Bo przecież sam Małusiński
Był gaduleńskim człowieczkiem.

Wziął łódziczkę pod pachę,
Wszedł w samolot motyli
I powiedział - Do Gdyni -
Po godzinie - już byli.

Zameldował się w porcie
U pana kapitana:
- Czy jest miejsce na morzu?
- Wskazywał, przez pana!

Wiesz, nie pan Małusiński,
Lecz gość na łale
Płynął sobie i powie
Coś dalej i dalej.